

Arrest

nr. 112 085 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn, afkomstig uit Dalaba. U verklaart ongeschoold te zijn maar een half jaar naar de madrassa te zijn geweest. U verklaart tot januari 2012 bij uw grootmoeder aan moeders zijde te hebben gewoond in Dalaba, waar u op het land werkte. Op 15 oktober 2011 leerde u, via uw vriendin Kadiatou, (D.) Abdourahman kennen. U verklaart op dezelfde dag nog een relatie met hem te zijn begonnen. Sindsdien spraken jullie wekelijks af en bleef u ook geregeld bij hem overnachten. Uw grootmoeder vermoedde dat u een relatie had en toen u met oudejaar drie dagen weg bleef zonder haar te verwittigen stuurde zij u weg. U verklaart naar het busstation te zijn gebracht en bij uw ouders in Conakry, in de gemeente Ratouma, te zijn gaan wonen. U ging vanaf dat moment op vraag van uw vader naar de madrassa. Een maand later verhuisde

Abdourahman ook naar Conakry en jullie begonnen elkaar terug te zien. Uw vader had echter een huwelijkskandidaat voor u gevonden, namelijk (S.A.). U zou een maand voor de ramadan met hem gaan trouwen. U vertelde uw moeder dat u al verliefd was en met Abdourahman wilde trouwen, maar zij wilde daar niets over horen. In tussentijd ging u niet meer naar de madrassa, u spijbelde en ging naar Abdourahman toe. U werd vervolgens zwanger van hem. U verklaart dit pas ontdekt te hebben toen u naar het ziekenhuis werd gebracht omdat u misselijk was, op dat moment was u al vier maanden zwanger. U verklaart dat u werd mishandeld door uw vader toen hij dit te weten kwam. Begin juli 2012 sloot hij u op in een kamer en u werd er geregeld geslagen. Ook uw moeder werd door uw vader geslagen en werd na uw vertrek door hem weggestuurd. Op 27 augustus 2012 slaagde u er in om, met behulp van een inwonende wees en uw moeder, te ontsnappen. U ging daarna naar uw tante aan moeders zijde die u op haar beurt bij een vriendin van haar onderbracht, waar u ondergedoken bleef tot 03 november 2012. U verklaart dat terwijl u daar verbleef uw vader samen met de politie naar u op zoek was bij uw tante. Daarom besloot u het land te verlaten en op 05 november 2012 vroeg u asiel aan in België. Op 11 december 2012 beviel u te Saint-Vith van uw dochter (D.), Kadia-Ta. Op 12 december 2012 is zij echter te Luik overleden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de geboorteakte van uw dochter (dd 13.12.2012, Saint-Vith); de overlijdensakte van uw dochter (dd 14.12.2012, Luik); de aanvraag voor een begraafplaats voor uw dochter te Luik (nr 42206); een attest van psychotherapeutische begeleiding bij mr. (Y.C.) sinds 25.01.2012 (dd 25.02.2013) en verschillende foto's van uw dochter neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vreest voor uw vader omwille van uw buitenechtelijke zwangerschap. U verklaart daarnaast ook te vrezen beschuldigd te worden van de dood van uw dochter (gehoorverslag CGVS p.26).

Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vrees voor uw vader.

Er kan in de eerste plaats **geen geloof worden gehecht aan de door u geopperde gevangenschap en de ondergane mishandeling** toen uw vader vernam dat u zwanger was. U verklaart door uw vader te zijn gevangen genomen en met de dood te zijn bedreigd, hij zou u hebben opgesloten in een kamer van 08 juli 2012 tot 27 augustus 2012 (gehoorverslag CGVS p.21). Het is uiterst **ongeloofwaardig dat u niet eerder een mogelijkheid zou hebben gezien om uit uw gevangenschap te ontsnappen**. Hoewel verschillende mensen volgens uw verklaring op de hoogte waren van uw opsluiting (uw vriend Abdourahman, uw familie, uw moeder en de zussen van uw moeder) is het zeer onwaarschijnlijk dat het langer dan een maand duurt vooraleer zij u helpen ontsnappen. De enige verklaring die u daaromtrent verschaft is dat zij de sleutels nog niet hadden gevonden en dat zij niet met uw vader durfden praten omdat hij zo streng is (gehoorverslag CGVS p.22), wat ontoereikend is om hun tolerantie tegenover het leed dat u zou zijn aangedaan te verklaren. Bovendien verklaart u bij het begin van uw gevangenschap een **telefoon ter beschikking** te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.21). Het is uiterst onwaarschijnlijk dat uw vader u zou opsluiten en u zelfs aan uw voeten zou boeien (gehoorverslag CGVS p.12), maar tegelijkertijd zich er niet van zou vergewissen of u een telefoon bij u had. U verklaart deze telefoon in uw onderbroek te hebben verstopt en hem niet te durven gebruiken. U belde slechts één keer naar Abdourahman, toen uw vader al onmiddellijk uw telefoon ontdekte en die kapot sloeg (gehoorverslag CGVS p.21-22). Het is bijzonder merkwaardig te noemen dat u voor dit gesprek geen beter moment wist uit te kiezen en uw vader bijgevolg onmiddellijk ontdekte dat u een telefoon bij u droeg.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er gevallen bekend zijn waarbij vrouwen worden weggestuurd uit de familie bij een buitenechtelijke zwangerschap (SRB Guinee – les mères célibataires et les enfants nés hors mariage – juni 2012). U geeft ook zelf aan een dergelijke reactie van uw vader verwacht en verhoopt te hebben (gehoorverslag CGVS p.21 en p.25). Daaruit volgt dat het **onwaarschijnlijk is dat uw vader op een dergelijke gewelddadige manier zou reageren**. Temeer gezien zijn reactie nadat u werd weggestuurd door uw grootmoeder en ervan verdacht werd een relatie te zijn begonnen eerder mild te noemen is en niet wijst op een onverzettelijke houding van uw vader zoals u eerder aanhaalde (gehoorverslag CGVS p.22). Uw enige straf bestond er op dat moment in een hoofddoek te moeten dragen en naar de madrassa te gaan (gehoorverslag CGVS p.11). Bovendien verklaart u blij te zijn geweest toen u ontdekte dat u zwanger was, u hoopte op dat moment dat het huwelijk dat voor u was voorzien niet zou doorgaan (gehoorverslag CGVS p.20). U verwachtte dat u zou

worden weggestuurd door uw vader en daarna probleemloos bij Abdourahman zou kunnen intrekken (gehoorverslag CGVS p.21). Een dergelijke houding wijst niet op een ingebakken vrees voor een repressieve vader wat de geloofwaardigheid van de buitenissige reactie van uw vader verder aantast. Uit de informatie blijkt overigens dat het huwelijk de enige manier is om het tij te doen keren en de familie van de schande te verlossen. Dat uw vader ervoor koos u gedurende dergelijke lange periode op te sluiten in plaats van uw huwelijk verder te regelen is weinig aannemelijk. Hij had immers reeds een huwelijkskandidaat voor u gevonden die volgens uw verklaring ook toen hij vernam dat u zwanger was nog steeds met u wou trouwen (gehoorverslag CGVS p.17-18). Daarnaast verklaart u dat ook Abdourahman nog steeds met u wou trouwen en hij het kind samen met u wilde opvoeden, dit konden uw ouders volgens u echter niet accepteren (gehoorverslag CGVS p.20-21) terwijl dit de familie wel van alle blaam zou verlossen.

Tot slot slaagde er niet in uw **bewering dat uw vader nog steeds naar u op zoek zou zijn** hard te maken. U verklaart dat uw vader de politie inschakelde om u te komen zoeken, zij zouden samen met uw vader op 31 augustus 2012 en op 31 oktober 2012 bij uw tante zijn langs geweest (gehoorverslag CGVS p.24). U baseert zich voor deze verklaringen enkel op wat u van uw tante vernam (gehoorverslag CGVS p.23) waardoor deze beweringen weinig bewijswaarde kunnen worden toegedicht. Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat uw vader, indien hij werkelijk naar u op zoek zou zijn, geen verdere inspanningen dan dit zou doen.

Bovenstaande vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de door u ingeroepen vrees voor uw vader.

Ten tweede kan er geen geloof gehecht worden aan uw verdergezette **relatie met Abdourahman in Conakry**. U verklaart enorm verliefd te zijn, Abdourahman zou zelfs speciaal voor u naar Conakry zijn verhuisd (gehoorverslag CGVS p.14). Bovendien verklaart u dat Abdourahman bereid was de baby te erkennen en voor jullie te zorgen (gehoorverslag CGVS p.20). In desbetreffend geval is het uiterst merkwaardig dat u sinds uw beweerde laatste telefoontje terwijl u thuis gevangen zat tot op vandaag **op geen enkele manier contact** met hem opnam. U verklaart dat u hem verschillende keren probeerde te bellen toen u reeds in België was maar dat zijn nummer niet meer werkte (gehoorverslag CGVS p.23). Dat u op geen enkele andere manier probeerde met hem in contact te komen zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u nog steeds een relatie met hem had, wat uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Verder doet het bijzonder vreemd aan dat **Abdourahman niets zou ondernomen hebben** wanneer hij vernam dat u gevangen zat (gehoorverslag CGVS p.22). U verklaart in dat verband dat hij niet bij u thuis durfde te komen omdat dit te riskant voor hem was, hij vreesde dat uw vader hem ook zou kunnen vermoorden en dat hij de zaak op die manier alleen maar erger zou maken (gehoorverslag CGVS p.25). Het is niet aannemelijk dat iemand die vreest voor het leven van zijn geliefde en zijn ongeboren kind niet het minste risico neemt om hen uit deze penibele situatie te redden. Ook het feit dat hij nooit contact heeft opgenomen met uw ouders (gehoorverslag CGVS p.16) en u zelf verklaart geen inspanningen te hebben gedaan om uw ouders te overtuigen van uw relatie (gehoorverslag CGVS p.17) zorgt ervoor dat er **geen geloof kan worden gehecht aan uw vertrek uit uw land van herkomst omwille van een gegronde vrees**.

Bovenstaande elementen maken uw vrees omwille van een relatie met Abdourahman en omwille van uw zwangerschap niet geloofwaardig. U maakt bovendien niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was.

Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Guinee – les mères célibataires et les enfants nés hors mariage – juni 2012) dat in een stedelijk milieu als Conakry het hebben van een buitenechtelijk kind vandaag niet langer een onoverkomelijke sociale handicap is en dat een alleenstaande zoals uzelf nauwelijks nog wordt gestigmatiseerd door of verstoten uit de samenleving. U heeft bovendien de mogelijkheid gehad om, toen u ontdekte dat u zwanger was, bij uw tante in te trekken om de represailles van uw vader te vermijden. Uit diezelfde informatie blijkt namelijk dat het een veelvoorkomende praktijk is dat het meisje tijdig de familie verlaat om onderdak te zoeken bij familie aan moeders zijde. Naar uw eigen inschatting was het ook voldoende geweest dat u ter bescherming bij uw tante zou gaan intrekken (gehoorverslag CGVS p.26). Dit, en het feit dat u daarna nog drie maanden bij een vriendin kon verblijven (gehoorverslag CGVS p.10), zorgen ervoor dat er **geen geloof kan worden gehecht aan uw nood aan internationale bescherming**.

Wat tot slot het **overlijden van uw dochter** betreft erkent het Commissariaat-Generaal dat dit ernstig leed berokkent, maar niet in die mate dat het een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg zou staan. Uw vrees schuldig te worden bevonden aan het overlijden van uw dochter steunt bovendien louter op veronderstellingen. De door u neergelegde documenten betreffen allen het

overlijden van uw dochter, wat uiteraard niet betwist wordt, maar dit is ook niet van die aard dat het uw vrees bij terugkeer kan ondersteunen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat. Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt dat zij omtrent de reden van haar gevangenschap en de duur hiervan een aannemelijke en plausibele verklaring aflegt, die door verweerder wordt afgedaan als ongeloofwaardig met de eenvoudige opmerking dat haar verklaring dat haar moeder en haar vriend de sleutels nog niet hadden gevonden en niet met haar vader durfden praten omdat hij zo streng is, ontoereikend is om hun tolerantie tegenover verzoeksters leed te verklaren. Verweerder reikt geen ondersteunende argumenten aan voor deze opmerking en verliest uit het oog dat verzoeksters moeder ook door de vader geslagen werd. Onder verwijzing naar de Subject Related Briefing (hierna: SRB) aangaande buitenechtelijke kinderen in Guinee meent verzoekster dat het aannemelijk is dat haar moeder niet tegen de bedoelingen van haar echtgenoot durfde in gaan. En Abdourahman is de oorzaak van de buitenechtelijke zwangerschap, dus kan men zich moeilijk voorstellen dat juist deze persoon zou tussenkomen om verzoeksters vader op andere gedachten te brengen zonder het risico te lopen zelf te worden geslagen.

Verzoekster meent dat verweerder de SRB over buitenechtelijke kinderen partijdig leest. Zij verwijst naar enkele passages uit deze SRB, waaruit zij afleidt dat de rol van de vader in dergelijke problematiek doorslaggevend is, alsook dat er omwille van deze problematiek sprake kan zijn van geweld in de familie. Volgens verzoekster heeft verweerder haar gezegden verkeerd weergegeven wanneer hij stelt dat het uiterst onwaarschijnlijk is dat haar vader haar opsloot en haar voeten boeide maar zich er tegelijkertijd niet van vergewiste of zij een telefoon bij zich had. Bovendien verduidelijkte verzoekster enkel dat haar vader haar juist betrapte op het moment dat zij haar telefoon aanzette om haar vriend te bellen en is het dus niet zo dat zij besloot haar telefoon aan te zetten toen haar vader bij haar was. Dat verzoekster in eerste instantie dacht dat haar vader haar zou wegsturen, doet niets af aan de

waarachtigheid van haar verklaringen noch aan de verduidelijkingen op dit punt aangereikt door voornoemde SRB. Aangezien zij gedurende bijna twee maanden werd opgesloten, is het logisch dat verzoekster niet bij Abdourahman kon intrekken. Dat haar vader er alles aan zou doen om het huwelijk te regelen – in de plaats van zijn dochter op te sluiten – wordt geenszins bevestigd door verzoekster, noch blijkt dit uit de feiten.

Onder verwijzing naar voornoemde SRB stelt verzoekster dat het feit dat de door haar vader voorgestelde huwelijkskandidaat zou gesteld hebben nog altijd met haar te willen huwen, niet wil zeggen dat dit huwelijk ook effectief doorgang kon vinden, gelet op de zeer strenge gedragscode die hieromtrent in de Peulgemeenschap blijkt te bestaan. Er werd geen rekening mee gehouden dat de ouders van de huwelijkskandidaat ernstige bedenkingen zouden hebben bij het feit dat hun zoon zou trouwen met een vrouw met een buitenechtelijke zwangerschap. Dat Abdourahman nog steeds met verzoekster wilde trouwen en het kind samen met haar wilde opvoeden, doch dat verzoeksters ouders hiermee niet akkoord waren, terwijl dit de familie van alle blaam zou verlossen, is volgens verzoekster niet relevant en stemt niet overeen met voormelde SRB. Verzoekster begrijpt overigens niet waarom zij ongeloofwaardig zou zijn waar zij de informatie dat haar vader nog steeds op zoek is naar haar, via haar tante bekomen heeft.

Ook verzoeksters verklaringen aangaande haar verdergezette relatie met Abdourahman komen waarachtig en plausibel over. Verweerder stelt zich teveel vragen bij het feit dat zij vanuit België niet voldoende inspanningen zou hebben verricht om met hem in contact te komen. Zij poogde hem telefonisch te bereiken, maar dit lukte niet. Verzoekster had te maken met een moeilijke zwangerschap en bevalling waarvan de gevolgen bekend zijn en ontvangt sindsdien psychologische begeleiding. Het is ook geheel mogelijk dat Abdourahman zelf onbereikbaar wilde zijn, gelet op wat was voorgevallen en daar verzoekster inmiddels met de noorderzon verdwenen was.

Verder wijst verzoekster er nogmaals op dat Abdourahman de oorzaak is van de buitenechtelijke zwangerschap en dus kan men zich moeilijk voorstellen dat juist deze persoon zou tussenkomen om verzoeksters vader op andere gedachten te brengen zonder het risico te lopen zelf te worden geslagen, alsook dat de rol van de vader in dergelijke problematiek doorslaggevend is. Het is niet verwonderlijk dat Abdourahman geen contact zocht met verzoeksters ouders.

Tevens mag niet vergeten worden dat verzoekster en haar ouders pas één jaar in Conakry samenwoonden voordat de problematiek zich voordeed en dat zij voordien op het platteland woonden, waar, zoals voornoemde SRB aangeeft, de gewoonten veel strenger en primitiever zijn. Verweerder heeft geen afdoende onderzoek verricht naar de culturele achtergrond van verzoekster en haar familie, hoewel dit volgens voornoemde SRB van doorslaggevend belang is bij de beoordeling van de ernst van de problematiek in kwestie. Hoe dan ook besluit voornoemde SRB met de opmerking dat de wetgeving in Guinee weinig beschermingsmechanismen voorziet voor de alleenstaande moeder en dat voor dergelijke gevallen nog steeds het risico van uitsluiting bestaat.

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and*

criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster verklaarde dat zij van 8 juli 2012 tot 27 augustus 2012 door haar vader werd opgesloten in een kamer omwille van haar buitenechtelijke zwangerschap (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verzoekster verklaarde eveneens dat verschillende mensen op de hoogte waren van haar opsluiting: Abdourahman, haar familie, haar moeder en de zussen van haar moeder (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Verder verklaarde verzoekster dat zij op 27 augustus 2012 kon ontsnappen terwijl haar vader onder de douche stond met de hulp van haar moeder en het weesmeisje dat bij hen inwoonde en dat haar moeder alles geregeld had om haar naar haar tante te brengen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Verzoekster stelt dat het zo lang heeft geduurd eer zij kon ontsnappen, omdat niemand de sleutels vond van de kamer en de boeien aan haar voeten (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is echter niet geloofwaardig dat er zich gedurende verzoeksters bijna twee maanden durende opsluiting geen enkel moment voordeed waarop iemand verzoekster kon bevrijden en dat de sleutels dan plots op 27 augustus 2012 gevonden werden terwijl verzoeksters vader onder de douche staat, terwijl haar moeder alles geregeld had opdat verzoekster naar haar tante kon. Volgens verzoekster waren er die dag immers voorbereidingen gaande voor een feest (gehoorverslag CGVS, p. 12). Bovendien zou haar moeder er op een dag in geslaagd zijn om via het raam met verzoekster te praten (gehoorverslag CGVS, p. 12), zodat kan worden aangenomen dat er wel degelijk onbewaakte momenten waren, te meer daar haar vader verkoper van colanoten zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6) en dus verwacht kan worden dat hij regelmatig van huis weg is.

Hetzelfde geldt voor verzoeksters verklaring dat zij een telefoon in haar ondergoed verstopte en dat haar vader deze stuk sloeg toen hij haar betrapte terwijl zij met Abdourahman aan het bellen was (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Indien zij over een telefoon beschikte, is het niet aannemelijk dat zij deze niet durfde te gebruiken op een moment dat haar vader niet aanwezig was. Dit klemmt des te meer daar verzoekster de telefoon wel zou gebruikt hebben juist op een moment dat haar vader haar ermee kon betrappen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat ook haar moeder geslagen werd en niet tegen de bedoelingen van haar echtgenoot durfde in gaan, dient opgemerkt dat haar moeder uiteindelijk wel degene was die verzoekster zou bevrijd hebben en zij dus wel degelijk manifest tegen de bedoelingen van haar echtgenoot durfde in gaan. Verder merkt de Raad nog op dat verzoekster aanvankelijk verklaarde dat op het moment van haar ontsnapping het weesmeisje de sleutels aan haar moeder gaf, die ze op haar beurt terug legde (gehoorverslag CGVS, p. 12). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoekster dan weer dat het weesmeisje zelf de sleutels direct terug bracht (gehoorverslag CGVS, p. 23). Gelet op de centrale rol die haar bevrijding in haar asielrelaas speelt, kan van verzoekster verwacht worden dat zij hieromtrent coherente verklaringen aflegt.

Gelet op voorgaande vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters verklaringen dat zij van 8 juli 2012 tot 27 augustus 2012 door haar vader in een kamer werd opgesloten, zodat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig wordt aangetast. Derhalve is de aangevoerde vrees voor haar vader evenmin geloofwaardig.

Dit klemmt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er gevallen bekend zijn waarbij vrouwen worden weggestuurd uit de familie bij een buitenechtelijke zwangerschap. Waar verzoekster onder verwijzing naar deze informatie stelt dat er ook sprake kan zijn van geweld en dat het zeker niet de regel is dat de vader zijn

dochter wegstuurt, dient opgemerkt dat verzoekster zelf verklaarde te verwachten dat haar vader haar zou wegsturen (gehoorverslag CGVS, p. 21). De bestreden beslissing wijst er bovendien terecht op dat verzoeksters vader mild reageerde toen zij door haar grootmoeder werd weggestuurd en ervan verdacht werd een relatie te zijn begonnen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat haar vader plots zo heftig zou reageren op haar buitenechtelijke zwangerschap. Verder blijkt uit voormelde informatie dat de schaamte die verzoekster haar familie berokkende via een huwelijk ongedaan zou kunnen worden gemaakt. Verzoekster verklaarde immers dat haar vader vond dat zij de familie beschaamd had (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 12), zodat ervan kan worden uitgegaan dat dit voor haar vader een belangrijk element was. Het is dan ook onbegrijpelijk dat, terwijl de huwelijkskandidaat die haar vader gevonden had, ondanks haar zwangerschap, nog steeds met haar wilde trouwen en ook Abdourahman bereid was met haar in het huwelijk te treden (gehoorverslag CGVS, p. 17-18 en 20-21), verzoeksters vader geen van beide huwelijken laat doorgaan en verzoekster gedurende bijna twee maanden opsluit en mishandelt. Waar verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de reactie van de ouders van de huwelijkskandidaat op haar zwangerschap, dient opgemerkt dat de huwelijkskandidaat volgens verzoekster een oude man is (gehoorverslag CGVS, p. 18) en dat verzoekster zelf geen melding maakte van de reactie van diens ouders (in zoverre zij nog in leven zijn) en enkel stelde dat hij nog steeds met haar wilde trouwen.

Verzoekster verklaarde verder dat zij sinds 15 oktober 2011 een relatie heeft met Abdourahman (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoekster verklaarde eveneens dat zij elkaar één keer per week zagen en heel verliefd op elkaar zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 19). Verder verklaarde verzoekster ook nog dat hij bereid was de baby te erkennen en voor hen te zorgen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster buiten de naam van de vriend waarmee hij samenwoont, slechts de naam van één andere vriend kan noemen, te meer daar zij met zijn vrienden naar de discotheek ging (gehoorverslag CGVS, p. 19) en dus persoonlijk contact had met de vrienden van Abdourahman. Verder zijn verzoeksters verklaringen over zijn familie niet coherent. Zo verklaart verzoekster aanvankelijk dat hij broers heeft in Conakry, waarvan zij één naam kan noemen, maar verder niet te weten of hij nog broers of zussen had (gehoorverslag CGVS, p. 14). Later tijdens het gehoor kan verzoekster van zijn beide ouders de voor- en achternaam geven, maar zij heeft hen nooit gezien en weet niet of zij op de hoogte waren van de relatie (gehoorverslag CGVS, p. 16). Vervolgens verklaart verzoekster dat zij het met hem nooit over zijn familie heeft gehad, behalve dat hij zei dat hij met zijn broer samenwerkt (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze vage verklaringen zijn niet te rijmen met verzoeksters verklaringen dat zij sinds 15 oktober 2011 een relatie had met Abdourahman, dat zij elkaar één keer per week zagen en dat zij heel verliefd op elkaar zijn.

Dit klemt des te meer daar verzoekster verklaarde dat zij geen contact meer had met Abdourahman sinds haar vader haar telefoon vernietigde wanneer zij opgesloten was (gehoorverslag CGVS, p. 23). Ook na haar ontsnapping had zij geen contact meer met Abdourahman, (gehoorverslag CGVS, p. 23). Nochtans verbleef verzoekster vanaf haar ontsnapping tot haar vlucht, van 27 augustus 2012 tot 3 november 2012, in Conakry, waar ook Abdourahman woont (gehoorverslag CGVS, p. 4-5, 10 en 14). Deze verklaringen zijn evenmin te rijmen met haar verklaringen dat zij sinds 15 oktober 2011 een relatie had met Abdourahman, dat zij elkaar één keer per week zagen en dat zij heel verliefd op elkaar zijn. Hetzelfde geldt overigens voor verzoeksters verklaring dat Abdourahman geen enkele poging ondernam om verzoekster te helpen wanneer zij opgesloten was omdat hij niet bij haar ouders durft te komen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer gevraagd wordt of hij iemand anders of de politie ingeschakeld heeft, antwoordt verzoekster enkel dat hij niet vertelde of hij dat gedaan heeft (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is niet aannemelijk dat Abdourahman helemaal niets zou ondernemen wanneer zijn geliefde en zijn ongeboren kind door haar vader opgesloten worden.

Uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat alleenstaande vrouwen met een buitenechtelijk kind in het stedelijke milieu van Conakry nauwelijks nog worden gestigmatiseerd of uit de samenleving verstoten worden. Waar verzoekster stelt dat zij en haar ouders slechts één jaar in Conakry woonden en voordien op het platteland woonden, dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat haar ouders reeds in Conakry woonden wanneer zij door haar grootmoeder werd weggestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat verder nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster en haar ouders volgens de gewoonten van het platteland van Guinee leven. Verder merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster bij haar tante terecht kon om aan de vermeende represailles van haar vader te ontsnappen en dat zij nog gedurende drie maanden bij een vriendin van die tante kon verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 26). Het is bovendien opmerkelijk dat haar tante zou beslist hebben dat zij het land moest verlaten en

dat verzoekster dit zelf niet deed (gehoorverslag CGVS, p. 26). Aldus maakt verzoekster haar nood aan internationale bescherming niet aannemelijk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar vader nog steeds naar haar op zoek zou zijn, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB “Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid”, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map ‘Landeninformatie’), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS